

Lieta C-35/20

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu

Iesniegšanas datums:

2020. gada 24. janvāris

Iesniedzējtiesa:

Korkein oikeus (Somija)

Datums, kurā pieņemts iesniedzējtiesas nolēmums:

2020. gada 21. janvāris

Prasītāja:

Syyttäjä

Atbildētājs:

A

KORKEIN OIKEUS LĒMUMS [..] [..]**(AUGSTĀKĀ TIESA)** [..] [..]**Publiskis Lēmuma datums** [..] [..]2020. gada
21. janvāris [..] [..]PRASĪTĀJA *Syyttäjä* (prokuratūra)

ATBILDĒTĀJS A

PRIEKŠMETS Mazāk smags robežpārkāpums

KORKEIN OIKEUS NOLĒMUMS

Tiesvedības priekšmets

1. Lietā jautājums ir par to, vai A var tikt apsūdzēts par mazāk smaga robežpārkāpuma izdarīšanu, ar atpūtas kuģi ceļojot no Somijas Republikas uz Igaunijas Republiku un no turienes atkal atgriezties Somijā, šķērsojot Somijas ārējo robežu, bez pases vai cita ceļošanas dokumenta.
2. No Savienības tiesību viedokļa šī lieta attiecas uz personu brīvu pārvietošanos. Precīzāk, jautājums ir par to, vai dalībvalsts var noteikt Savienības pilsonim pienākumu līdzīgi ņemt derīgu pasi vai citu derīgu ceļošanas dokumentu, ja tas ceļo uz citu dalībvalsti un atkal atgriežas, neizpildes gadījumā paredzot sodu. Ņemot vērā uz iepriekš minēto jautājumu sniegto atbildi, lieta ir arī par to, vai naudas sods, ko Somijā parasti piemēro **[oriģ. 2. lpp.]** par apsūdzībai atbilstošu robežpārkāpumu mazāk smagā gadījumā, ir personu brīvas pārvietošanās nesamērīgs ierobežojums.

Būtiskie fakti un kriminālprocess

Lietas priekšvēsture

3. 2015. gada 25. augustā A ar atpūtas kuģi aizbrauca no Somijas Republikas uz Igaunijas Republiku un mēroja ceļu atpakaļ. Viņam bija izsniegta Somijas pase, kas bija arī derīga. A bija tiesības izbraukt no Somijas. Robežpārbaudes laikā, kas tika veikta viņam atgriežoties Somijā, Helsinkos, A neuzrādīja nedz pasi, nedz kādu citu ceļošanas dokumentu. Tomēr viņa identitāti varēja noteikt, pamatojoties uz līdzīgi paņemto vadītāja apliecību. Arī A pases derīgums varētu tikt konstatēts robežpārbaudes laikā. A netika pakļauts robežpārbaudei ne izceļojot no Somijas, ne arī Igaunijā.
4. *Syyttäjä* pret A izvirzīja apsūdzību *Helsingin käräjäoikeus* (Helsinki pirmās instances tiesa) par mazāk smaga robežpārkāpuma izdarīšanu. A iebilda pret apsūdzību.

Helsingin käräjäoikeus 2016. gada 5. decembra spriedums

5. Pirmās instances tiesa uzskata, ka A ir vainīgs mazāk smaga robežpārkāpuma izdarīšanā. Saskaņā ar tiesas norādīto par valsts robežas šķērsošanu bez ceļošanas dokumenta ir paredzēta kriminālatbildība. Attiecībā uz nodarījuma sodāmību, neesot nozīmes tam, vai personai, kas šķērso valsts robežu, ir derīga pase. Tomēr pirmās instances tiesa nolēma **[oriģ. 3. lpp.]** nesaukt A pie kriminālatbildības, pamatojoties uz to, ka nodarījums, kurā viņš tiek apsūdzēts, esot bijis maznozīmīgs un ka naudas sods, kas ir jāpiemēro atbilstoši dienas likmei saskaņā ar vispārējo soda noteikšanas praksi, šajā gadījumā būtu radījis nesamērīgu galarezultātu.

Helsingin hovioikeus (Helsinki apelācijas tiesa) 2018. gada 15. jūnija spriedums

6. *Syyttäjät* iesniedza apelācijas sūdzību apelācijas tiesā, lūdzot piespriest A naudas sodu par noziedzīgu nodarījumu, kurā pirmās instances tiesa viņu bija atzinusi par vainīgu. A iesniedza pretapelācijas sūdzību un lūdza attaisnošanu.
7. Apelācijas tiesa uzskatīja, ka ir pierādīts, ka A līdzī ne bija ne pase, ne ceļošanas dokuments. Tomēr tā attaisnoja A, jo uzskatīja, ka A rīcība neatbilda nosacījumiem par mazāk smagu robežpārkāpumu.

Kasācijas tiesvedība Korkein oikeus

8. *Korkein oikeus* pieļāva *Syyttäjät* kasācijas sūdzību attiecībā uz jautājumu, vai A ar rīcību, ko apelācijas tiesa uzskatīja par pierādītu, bija vainīgs mazāk smaga robežpārkāpuma izdarīšanā.

Piemērojamās tiesību normas

Savienības tiesības

9. Tiesības brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā ir vienas no Savienības pilsoņu vissvarīgākajām tiesībām, kas cita starpā izriet no Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 45. panta 1. punkta, Līguma par [oriģ. 4. lpp.] Eiropas Savienību (LES) 3. panta 2. punkta, kā arī no Līguma par Eiropas Savienības darbību (LESD) 21. panta 1. punkta.
10. Personu brīvas pārvietošanās īstenošanas centrālais instruments ir Eiropas Parlamenta un Padomes Regula (EK) Nr. 562/2006 (2006. gada 15. marts), ar kuru ievieš Kopienas Kodeksu par noteikumiem, kas reglamentē personu pārvietošanos pār robežām (Šengenas Robežu kodekss), kas vēlāk kodificēta kā Regula (ES) 2016/399 (Šengenas Robežu kodekss, kodificēta redakcija). Ņemot vērā krimināltiesību likumības principu, atsauces uz Šengenas Robežu kodeksu turpmāk tekstā ir atsauces uz Regulu (EK) Nr. 562/2006, redakcijā, kas bija spēkā izvērtējamās rīcības laikā 2015. gada 25. augustā.
11. Saskaņā ar Šengenas Robežu kodeksa 2. panta 1. punktu “iekšējas robežas” cita starpā ir dalībvalstu jūras ostas, ko izmanto regulārai prāmju satiksmei. Saskaņā ar šī panta 2. punktu jēdziens “ārējās robežas” savukārt cita starpā ir dalībvalstu jūras robežas un jūras ostas, ar nosacījumu, ka tās nav iekšējas robežas.
12. Saskaņā ar Šengenas Robežu kodeksa 20. pantu iekšējās robežas var šķērsot jebkurā vietā, un personām – neatkarīgi no viņu valstspiederības – nepiemēro robežpārbaudes. Saskaņā ar Robežu kodeksa 21. panta c) punktu robežkontroles atcelšana pie iekšējām robežām neietekmē iespēju dalībvalstīm tiesību aktos paredzēt pienākumu, ka personai ir jābūt personas dokumentiem vai tie jānēsā līdzī. [oriģ. 5. lpp.]

13. Saskaņā ar Šengenas Robežu kodeksa 4. panta 1. punktu ārējās robežas var šķērsot tikai robežšķērsošanas vietās un noteiktajā darba laikā. Atbilstoši kodeksa 7. panta 2. punktam visām personām veic minimālo pārbaudi, lai, pamatojoties uz uzrādītajiem ceļošanas dokumentiem, noskaidrotu viņu identitāti. Šādā minimālajā pārbaudē ātri un lietišķi, vajadzības gadījumā izmantojot tehniskus līdzekļus, pārbauda to dokumentu derīgumu, kuri ļauj to likumīgajam turētājam šķērsot robežu, kā arī pārliecinās, ka tiem nav viltojuma pazīmju. Saskaņā ar šī panta 6. punktu personām, kas izmanto Savienības tiesības uz pārvietošanās brīvību, veic pārbaudes saskaņā ar Direktīvu 2004/38/EK. Saskaņā ar VI pielikuma 3.2.5. punktu, atkāpjoties no 4. un 7. panta, personām uz izklaides kuģiem, kas ienāk no ostas kādā dalībvalstī, vai iziet uz tādu ostu, neveic robežpārbaudes, un tie var ienākt ostās, kas nav robežšķērsošanas vietas. Izvērtējot nelikumīgās imigrācijas draudus, jo īpaši, ja attiecīgās dalībvalsts teritorijas tiešā tuvumā ir trešās valsts piekraste, tomēr veic tādu personu pārbaudes un/vai izklaides kuģu pārmeklēšanu.
14. Saskaņā ar Eiropas Parlamenta un Padomes Direktīvas 2004/38/EK (2004. gada 29. aprīlis) par Eiropas Savienības pilsoņu un to ģimenes locekļu tiesībām brīvi pārvietoties un uzturēties dalībvalstu teritorijā, ar ko groza Regulu (EEK) Nr. 1612/68 un atceļ Direktīvas 64/221/EEK, 68/360/EEK, 72/194/EEK, 73/148/EEK, 75/34/EEK, 75/35/EEK, 90/364/EEK, 90/365/EEK un 93/96/EEK (Brīvas pārvietošanās direktīva) 4. panta 1. punktu, neskarot noteikumus par ceļošanas dokumentiem, ko piemēro valstu robežkontrolei, visiem Savienības pilsoņiem ar derīgu personas apliecību vai pasi ir tiesības izceļot no dalībvalsts teritorijas, lai **[oriģ. 6. lpp.]** ceļotu uz citu dalībvalsti. Saskaņā ar šī panta 2. punktu personām, uz kurām attiecas 1. punkts, nepieprasa izceļošanas vīzu vai līdzvērtīgu formalitāšu ievērošanu.
15. Saskaņā ar Direktīvas 2004/38/EK 5. panta 1. punktu, neskarot noteikumus par ceļošanas dokumentiem, ko piemēro valstu robežkontrolei, dalībvalstis atļauj ieceļot savā teritorijā Savienības pilsoņiem, kam ir derīga personas apliecība vai pase. Ja Savienības pilsonim nav vajadzīgo ceļošanas dokumentu vai attiecīgā gadījumā nav vajadzīgo vīzu, attiecīgā dalībvalsts saskaņā ar iepriekš minētā panta 4. punktu pirms šo personu nosūtīšanas atpakaļ sniedz tām visas pienācīgās iespējas iegūt vajadzīgos dokumentus vai nogādāt tām šos dokumentus pienācīgā laikposmā, vai citādi apstiprināt vai pierādīt, ka tām ir brīvas pārvietošanās un uzturēšanās tiesības. Saskaņā ar šī panta 5. punktu dalībvalsts var piemērot attiecīgajai personai samērīgas un nediskriminējošas sankcijas, ja nav izpildīta prasība paziņot par savu uzturēšanos tās teritorijā.
16. Pamatojoties uz Direktīvas 2004/38/EK 27. panta [1. punktu], ievērojot šīs direktīvas VI pielikuma noteikumus, dalībvalstis drīkst ierobežot Savienības pilsoņa pārvietošanās un uzturēšanās brīvību sabiedriskās kārtības, valsts drošības vai sabiedrības veselības apsvērumu dēļ. **[oriģ. 7. lpp.]** Saskaņā ar šī panta 2. punktu pasākumi, ko veic sabiedriskās kārtības vai valsts drošības apsvērumu dēļ, atbilst samērīguma principam un pamatojas tikai uz attiecīgā indivīda personisko darbību.

Valsts tiesību normas

17. *Rikoslaki* (19.12.1889/39, Kriminālkodekss 19.12.1889/39), redakcijā, kas bija spēkā izvērtējamās rīcības dienā, 17. nodaļas 7. panta 1. punkta 1. apakšpunktā cita starpā ir noteikts, ka persona, kas šķērso vai mēģina šķērsot Somijas valsts robežu bez derīga ceļošanas dokumenta, vīzas, uzturēšanās atļaujas vai ceļošanas dokumentam līdzvērtīga cita ceļošanas dokumenta, ir atzīstama par vainīgu robežpārkāpumā.
18. Saskaņā ar Kriminālkodeksa 17. nodaļas 7.a pantu noziedzīga nodarījuma izdarītāju mazāk smaga robežpārkāpuma gadījumā soda ar naudas sodu, ja pārkāpums, ņemot vērā nelikumīgās uzturēšanās vai pārvietošanas īslaicīgumu, aizliegtās darbības raksturu vai jebkuru citu ar pārkāpumu saistītu apstākli, kopumā ir maznozīmīgs.
19. Saskaņā ar *Suomen Perustuslaki* (11.6.1999/731, Somijas Konstitūcija, 11.6.1999/731) 9. panta 2. punktu ikvienai personai ir tiesības izceļot no valsts. Šo tiesību obligāti nepieciešamus ierobežojumus var noteikt ar likumu, lai nodrošinātu tiesvedību vai soda izpildi, vai lai nodrošinātu obligātā militārā dienesta izpildi. Saskaņā ar šī panta 3. punktu Somijas pilsonim nevar liegt ieceļot, to nevar izraidīt no valsts vai, pretēji viņa gribai, izdot vai transportēt uz citu valsti. Somijas pilsoņu tiesības izceļot no valsts vai ieceļot valstī ir precizētas *Passilaki* (21.7.2006/671, Likums par pasēm 21.7.2006/671) tiesību normās. Saskaņā ar Likuma par pasēm 1. panta 1. punktu **[oriģ. 8. lpp.]** Somijas pilsonim ir tiesības izceļot no valsts saskaņā ar attiecīgā likuma noteikumiem. Šī panta 2. punktā ir precizēts, ka Somijas pilsonim nevar liegt ieceļot.
20. Saskaņā ar Likuma par pasēm 2. panta 1. punktu Somijas pilsonis ar pases palīdzību pamato savas tiesības izceļot un ieceļot, ja vien attiecīgajā likumā, Eiropas Kopienas tiesību normās vai Somijai saistošos starptautiskos līgumos nav noteikts citādi. Bez pases Somijas pilsonis var ceļot uz Islandi, Norvēģiju, Zviedriju un Dāniju. Valdības noteikumos ir noteiktas citas valstis, uz kurām Somijas pilsonis drīkst ceļot, pases vietā izmantojot personas apliecību kā ceļošanas dokumentu *Henkilökorttilaki* (829/1999, Likums par identifikācijas kartēm Nr. 829/1999) 1. panta 1. punkta izpratnē. Likums par identifikācijas kartēm Nr. 829/1999 tika atcelts ar *Henkilökorttilaki* (663/2016, Likums par identifikācijas kartēm Nr. 663/2016), kas stājās spēkā 2017. gada 1. janvārī, kura 2. panta 1. punktā ir paredzēts, ka Somijas pilsonim izsniegtu personas apliecību pases vietā var izmantot kā ceļošanas dokumentu saskaņā ar noteikumiem, kas pieņemti, pamatojoties uz Likuma par pasēm 2. panta 1. punktu.
21. Saskaņā ar Kriminālkodeksa 2.a nodaļas 1. panta 1. punktu naudas sods tiek noteikts dienas likmēs, kuru minimālais skaits ir 1 un maksimālais skaits ir 120.
22. Saskaņā ar minētās nodaļas 2. panta 1. punktu (kas grozīts ar Nr. 808/2007), kurš bija spēkā izvērtējamās rīcības laikā, dienas likmes apmērs ir jānosaka tā, lai tas būtu samērīgs ar notiesātās personas maksātspēju. Saskaņā ar 2. panta 2. punktu

samērīgs dienas likmes apmērs **[oriģ. 9. lpp.]** ir viena sešdesmitā daļa no notiesātās personas vidējiem mēneša ienākumiem, atskaitot ar valdības noteikumiem noteiktos nodokļus un nodevas, kā arī fiksētu izmaksu summu. Notiesātās personas uzturlīdzekļu maksāšanas pienākums var samazināt dienas likmes apmēru. Saskaņā ar 3. punktu dienas likmi tiesa nosaka, pamatojoties uz tiesvedības laikā būtiskajiem faktiem. Saskaņā ar *Asetus päiväsakon rahamäärestä* (609/1999, Noteikumi par dienas likmju apmēru Nr. 609/1999) 5. pantu dienas likme nedrīkst tikt noteikta mazāka par sešiem euro. Dienas likmei nav noteikts maksimālais apmērs.

23. Saskaņā ar 2.a nodaļas 3. panta 1. punktu kopējā naudas soda summa tiek aprēķināta, dienas likmju skaitu reizinot ar dienas likmes apmēru.
24. Par faktiskajiem apstākļiem atbilstošu mazāk smagu robežpārkāpumu parasti tiek piemērotas 15 dienas likmes. Dienas likme 2014. gadā vidēji bija 16,70 EUR, kas atbilst ikmēneša neto ienākumiem 1257 EUR apmērā. Kā izriet no lietā iesniegtajiem dokumentiem dienas likme, ņemot vērā A ienākumus, būtu 6350 EUR un kopējā naudas soda summa būtu bijusi 92 250 EUR.

Nepieciešamība lūgt prejudiciālu nolēmumu

25. Lietā ir jāinterpretē jautājums, vai ar Savienības tiesībām ir saderīgi sodīt Savienības pilsoni par to, ka viņš ir ceļojis uz citu dalībvalsti un atgriezies bez derīgas pases vai cita derīga ceļošanas dokumenta. Ja uz šo jautājumu tiek atbildēts apstiprinoši, lietā arī ir jāizvērtē, vai naudas sods, kas par **[oriģ. 10. lpp.]** minētā pienākuma neizpildi parasti tiek piemērots Somijā, ir nesamērīgs personu brīvas pārvietošanās ierobežojums.

Pirmā un otrā jautājuma konteksts

26. Tiesa savā spriedumā lietā *Wijzenbeek*, C-378/97, ECLI:EU:C:1999:439, ir nospriedusi, ka saskaņā ar Eiropas Kopienas tiesībām, kas bija spēkā attiecīgajā laikposmā, ne ar EK līguma 7.a pantu, ne ar 8.a pantu dalībvalstij nav liegts, paredzot kriminālsodu, pieprasīt no personas, neatkarīgi no tā, vai tā ir vai nav Eiropas Savienības pilsonis, kad tā ieceļo, šķērsojot Kopienas iekšējo robežu, lai tā apliecinātu savu pilsonību, ciktāl sankcijas ir salīdzināmas un nav nesamērīgas ar tām, kas paredzētas par atbilstošiem valsts pārkāpumiem un tādējādi nerada personu brīvas pārvietošanās ierobežojumu (45. punkts).
27. Tiesa savā spriedumā lietā *Oulane* (C-215/03, ECLI: EU:C:2005:95) ir konstatējusi, ka pienākums uzrādīt derīgu personu apliecinošu dokumentu vai pasi, no vienas puses, paredz vienkāršot problēmu risinājumu saistībā ar uzturēšanās tiesību pierādīšanu ne tikai pilsoņiem, bet arī valsts iestādēm un, no otras puses, paredz noteikt maksimālās prasības, ko dalībvalsts var paredzēt attiecīgajām personām to uzturēšanās tiesību atzīšanas nolūkam (22. punkts). Būtībā derīga personas apliecības vai pases uzrādīšana, lai apliecinātu

[oriģ. 11. lpp.] Kopienas pilsoņa statusu, ir administratīva formalitāte, kuras vienīgais mērķis ir ļaut valsts iestādēm konstatēt tiesības, kas tieši izriet no attiecīgās personas statusa (24. punkts). Ja attiecīgā persona, neuzrādot derīgu personas apliecību vai pasi, tomēr nepārprotami var pierādīt savu pilsonību citādi, uzņemošā dalībvalsts nevar apstrīdēt šīs personas uzturēšanās tiesības, pamatojoties tikai uz to, ka nav uzrādīts viens vai otrs paredzētais dokuments (25. punkts).

28. No Tiesas judikatūras skaidri neizriet, vai valsts tiesību norma, ar ko Savienības pilsonim, paredzot sodu, ir noteikts pienākums līdzī nēmt derīgu pasi vai citu derīgu ceļošanas dokumentu, iecēlojot citā dalībvalstī, un tādējādi praksē arī uzturoties citā dalībvalstī, ir saderīga ar Savienības tiesībām. Ar grozījumu, kas izdarīti Eiropas Savienības līgumos, kā arī Šengenas Robežu kodeksā un Brīvas pārvietošanās direktīvā, stāšanos spēkā arī nav skaidrs, vai nolēmums, ko Tiesa ir pieņēmusi attiecībā uz lietā *Wijzenbeek* uzdoto jautājumu, kā tāds vēl ir piemērojams, ņemot vērā pašlaik spēkā esošās Savienības tiesības.
29. Saskaņā ar Šengenas Robežu kodeksa 21. panta c) punktu dalībvalstīm ir tiesības savos tiesību aktos paredzēt pienākumu, ka personai ir jābūt personas dokumentiem vai tie jānēsā līdzī. Tomēr, ņemot vērā tiesību normu, ir jāinterpretē, vai par šī pienākuma neizpildi var tikt **[oriģ. 12. lpp.]** piemērots kriminālsods, un ja tas tā ir – kādās situācijās tas ir iespējams.
30. Nav arī skaidrs, vai ar Direktīvas 2004/38/EK 4. panta 1. punktu un 5. panta 1. punktu dalībvalstij, paredzot kriminālsodu, ir ļauts noteikt Savienības pilsonim pienākumu līdzī nēmt pasi vai citu ceļošanas dokumentu, kad tas atstāj vai iecēlo attiecīgās valsts teritorijā. Saskaņā ar minētās direktīvas II nodaļas pantiem par izceļošanas un iecēlošanas tiesībām dalībvalstij ir skaidri noteiktas tiesības piemērot sankcijas tikai 5. panta 5. punktā paredzētā paziņošanas pienākuma neievērošanas gadījumā.
31. ņemot vērā Savienības tiesību normas, uz kurām ir atsauce iepriekš 11.–13. punktā, arī nav skaidrs, kāda ietekme uz dalībvalsts tiesībām, paredzot kriminālsodu, noteikt personai pienākumu līdzī nēmt derīgu ceļošanas dokumentu, ir tam, ka ceļojums ar atpūtas kuģi no vienas dalībvalsts uz citu, šķērsojot starptautiskus ūdeņus, notiek tā, ka Savienības pilsonis ceļojuma laikā neiekļūst trešās valsts teritorijā, taču Savienības ārējā robeža tiek šķērsota.

Trešā jautājuma konteksts

32. Tiesa savā judikatūrā ir nospriedusi, ka, dalībvalstis, lai gan to kompetencē ir sodīt par noteiktu pienākumu pārkāpumiem, tomēr nedrīkst paredzēt nesamērīgu sankciju, piemēram, brīvības atņemšanas sodu, kas ir personu brīvas **[oriģ. 13. lpp.]** pārvietošanās ierobežojums (iepriekš minētā sprieduma lietā *Wijzenbeek* 44. punkts ar papildu atsaucēm uz judikatūru). Savā spriedumā lietā *Jipa* (C-33/07, ECLI:EU:C:2008:396), atsaucoties uz saviem agrākajiem nolēmumiem, kā arī samērīguma principu, kas izriet no Direktīvas 2004/38/EK

27. panta 2. punkta, Tiesa ir nospriedusi, izbraukšanas tiesību ierobežojumam ir jābūt tādām, kas nodrošina sasniedzamā mērķa īstenošanu un nepārsniedz to, kas ir nepieciešams tā sasniegšanai (29. punkts). Dalībvalsts pienākums ievērot samērīgumu izriet arī no Direktīvas 2004/38/EK 5. panta 5. punkta.

33. Nav skaidrs, vai naudas sods, kas parasti tiek piemērots par rīcību, kas atbilst pamatlietā aprakstītajiem faktiskajiem apstākļiem, ir nesamērīgs personu brīvas pārvietošanās ierobežojums situācijā, kad personai kā tādai ir derīga pase un tās identitāte un pases derīgums var ticami tikt noskaidrots ar citiem līdzekļiem.

Prejudiciālie jautājumi

34. Pēc tam, kad lietas dalībniekiem tika dota iespēja izteikties par lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu saturu, *Korkein oikeus* nolēma apturēt turpmāko tiesvedību un uzdot Eiropas Savienības Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

1. Vai ar Savienības tiesībām, it īpaši Direktīvas 2004/38/EK 4. panta 1. punktu, Regulas (EK) Nr. 562/2006 21. pantu (Šengenas Robežu kodekss) vai ar Savienības pilsoņu [oriģ. 14. lpp.] tiesībām brīvi pārvietoties Savienības teritorijā netiek pieļauta tādas valsts tiesību normas piemērošana, ar ko personai (neatkarīgi no tā, vai tā ir Savienības pilsonis) ir noteikts pienākums līdzīgi ņemt derīgu pasi vai kādu citu derīgu ceļošanas dokumentu, kad tā ar atpūtas kuģi, šķērsojot starptautiskos ūdeņus, ceļo no vienas dalībvalsts un citu, neiekļūstot trešās valsts teritorijā, pretējā gadījumā paredzot sodu?

2. Vai ar Savienības tiesībām, it īpaši Direktīvas 2004/38/EK 5. panta 1. punktu, Regulas (EK) Nr. 562/2006 21. pantu (Šengenas Robežu kodekss), vai ar Savienības pilsoņu tiesībām brīvi pārvietoties Savienības teritorijā netiek pieļauta tādas valsts tiesību normas piemērošana, ar ko personai (neatkarīgi no tā, vai tā ir Savienības pilsonis) ir noteikts pienākums līdzīgi ņemt derīgu pasi vai kādu citu derīgu ceļošanas dokumentu, kad tā ar atpūtas kuģi ieceļo attiecīgajā dalībvalstī no citas dalībvalsts, šķērsojot starptautiskos ūdeņus, neiekļūstot trešās valsts teritorijā, pretējā gadījumā paredzot sodu?

3. Ja no Savienības tiesībām neizriet nekāds ierobežojums pirmā un otrā jautājuma izpratnē: vai sankcija, kas Somijā parasti tiek piemērota dienas likmju apmērā par Somijas valsts robežas šķērsošanu bez derīga ceļošanas dokumenta, ir saderīga ar samērīguma principu, kas izriet no Direktīvas 2004/38/EK 27. panta 2. punkta? [oriģ. 15. lpp.]

[..] [..]